

Thirukkural: Commentary Techniques

Dr. P. Janaki

Assistant Professor

Thiruthangal Nadar College, Chennai

Abstract

Thirukkural is the most celebrated work in Tamil literature, having received numerous commentaries. Many commentaries on Thirukkural continue to be published over time; they are countless. Ten commentators Dharmar, Manakkudavar, Thamattar, Nachchar, Parithiyar, Parimelazhagar, Thirumalaiyar, Mallar, Paripperumal, and Kalingar have written commentaries on Thirukkural. Their period is known to be from the 10th century AD to the 13th century AD. Of these ten, only the commentaries of Manakkudavar, Paripperumal, Parithiyar, Kalingar, and Parimelazhagar are available to date. This article focuses on examining the Tolkappiyam techniques employed in Parimelazhagar's commentary.

Keywords: *Thirukkural, Kural, Commentary, Parimelazhagar, Technique, Grammar, Tolkappiyam, Commentary Skill, Eighteen Lesser Texts, Moral Text, Ethical Text, Ethical Literature.*

References

1. S. Gowmareeswari (Ed.) - Thirukkural with Parimelazhagar's Commentary, Saradha Publications – 2007.
2. M. Shanmugampillai (Ed.) – TholkappiyamPorulathikaram with Ilampooranar's Commentary, MullaiNilayam – 2008.
3. T. Amuthan - Tholkappiyam Techniques, International Institute of Tamil Studies – 2014.

மலர்: 10

சிறப்பிதழ்: 1

மாதம்: ஜனவரி

வருடம்: 2026

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

DOI:

<https://doi.org/10.5281/>

[zenodo.18981661](https://zenodo.org/record/18981661)

திருக்குறள்: உரை உத்திகள்

முனைவர் பி. ஜானகி

உதவிப் பேராசிரியர்

திருத்தங்கல் நாடார் கல்லூரி, சென்னை

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழிலக்கியங்களில் மிகுதியாக உரை வரையப்பட்ட பெருமைக்குரிய நூல் திருக்குறள். திருக்குறளுக்கு காலந்தோறும் பல உரைகள் வெளிவந்துக் கொண்டே உள்ளன. அவை எண்ணிலடங்கா. திருக்குறளுக்கு தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர், பரிதியார், பரிமேலழகர், திருமலையர், மல்லர், பரிப்பெருமாள், காலிங்கர் என்று பதினமர் உரை எழுதியுள்ளனர். இவர்களின் காலம் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு வரை என அறிய முடிகின்றது. பதினமருள் மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள், பரிதியார், காலிங்கர், பரிமேலழகர் ஆகிய ஐவரின் உரைகளே இதுவரை கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் பரிமேலழகர் உரையில் தொல்காப்பிய உத்திகளை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

திறவுச்சொற்கள்: திருக்குறள், குறள், உரை, பரிமேலழகர், உத்தி, இலக்கணம், தொல்காப்பியம், உரைத் திறன், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல், அற நூல், நீதி நூல், அற இலக்கியம்.

உத்தி

உத்தி என்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட செயலை அல்லது இடரை கையாளுகையில் பின்பற்றப்படும் மிகமிக மேலான வழிமுறை அல்லது தந்திரம் ஆகும். அதுபோல, ஒரு படைப்பாளன் தனது எடுத்துரைப்பிற்கும் பொருள் புலப்பாட்டிற்கும் அநேக உத்திகளைப் பயன்படுத்துகின்றான். ஒரு நூலிற்கு இன்றியமையாததாக 32 உத்திகளைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. அவை, 1. நுதலியது அறிதல் 2. அதிகார முறை 3. தொகுத்து கூறல் 4. வகுத்து மெய்நிறுத்தல் 5. மொழிந்த பொருளோடு ஒன்ற வைத்தல் 6. மொழியாததனை முட்டின்றி முடித்தல் 7. வாராததனான் வந்தது முடித்தல் 8. வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல் 9. முந்து மொழிந்ததன் தலைதடுமாற்றம் 10. ஒப்பக்கூறல் 11. ஒருதலை மொழிதல் 12. தன்கோட் கூறல் 13. உடம்பொடு புணர்தல் 14. பிறனுடம் பட்டது தானுடம்படுதல் 15. இறந்தது காத்தல் 16. எதிரது போற்றல் 17. மொழிவாம் என்றல் 18. கூறிற்று என்றல் 19. தான் குறியிடுதல் 20. ஒருதலையன்மை முடிந்தது காட்டல் 21. ஆணை கூறல் 22. பல்பொருட் கேற்பின் நல்லது கோடல் 23. தொகுத்த மொழியான்

வகுத்தனர் கோடல் 24. மறுதலை சிதைத்துத் தன்றுணிபு உரைத்தல் 25. பிறன்கோட் கூறல் 26. அறியாது உடம்படல் 27. பொருளிடை இடுதல் 28. எதிர்பொருள் உணர்த்தல் 29. சொல்லின் எச்சம் சொல்லியாங்கு உணர்த்தல் 30. தந்துபுணர்ந்து உரைத்தல் 31. ஞாபகம் கூறல் 32. உய்த்துக்கொண்டு உணர்தல் ஆகியனவாகும்.

இவ்வுத்திகள் ஒரு படைப்பின் அல்லது பொருளின் திறனை மதிப்பிடும்போது இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது. பொருள் சிறப்பிற்கு காரணமாகிறது. அதேசமயம் பொருள் உருவாக்கம் சிறப்பதற்கான வழிமுறையாகவும் உள்ளது. நூலின் கருத்தை அறிவதற்கான பொருளுணர் முறை உத்தி. இவைகள் ஒன்றை பல்திறம் சார்ந்து அணுகுவதற்கான விரிவான சிந்தனை ஆகும்.

நுதலியது அறிதல், அதிகார முறை

ஒரு சொல்லின் பொருள் அல்லது தான் சொல்லவரும் கருத்து இதுவென சொல்லி தொடங்குதல் வேண்டும். அதாவது, சூத்திரத்தின் பொருளை உணர்த்துதல் மட்டுமின்றி இதன் கருத்து இதுவென எடுத்து உணர்த்துவது ஆகும்.

வாய்மை பற்றி முற்பட விளக்குகையில் “அஃதாவது மெய்யினது தன்மை” என்று அவ்வதிகாரம் சொல்லும் பொருளினைக் கூறியுள்ளார். மேலும், “வாய்மை”(30) என்ற அதிகார முறைமை குறித்து விளக்குகையில், “அஃதாவது, மெய்யினது தன்மை பெரும்பான்மையும் காமமும்பொருளும்பற்றிநிகழ்வதாய்பொய்ய்மையை விளக்கலின், இது “கூடா ஒழுக்கம்” “கள்ளாமை” களின் பின் வைக்கப்பட்டது என்கிறார்.

இதில் வாய்மை என்பதற்கு மெய்மை என்ற கருத்தையும், காரணகாரிய முறைப்படி வாய்மை என்ற அதிகாரம் பெரும்பாலும் பொய்ய்மையை விளக்குவதால் கள்ளாமைக்கு பின் வைக்கப்பட்டது என்று உரைத்துள்ளார். இதன்வழி நுதலியது அறிதல், அதிகார முறை என்ற தொல்காப்பிய உத்தியைக் கையாண்டுள்ளார் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

தொகுத்து கூறல், வகுத்து மெய்நிறுத்தல்

நூலில் கூறக்கருதும் பொருள்களை தொகுத்துக் கூறுதல். அவ்வாறு தொகைபட கூறிய பொருளை வகைப்படக்கூறல் என்பனவாகும். அன்புடைமை என்ற அதிகாரத்தில் 72,73, 74, 75, 76 ஆகிய ஐந்து பாட்டானும் அன்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது என்றும், 77, 78, 79, 80 ஆகிய நான்கு பாட்டானும் அன்பு இவ்வழிப்படும் குற்றம் கூறப்பட்டது என்றும் உரைத்துள்ளார். மேற்சட்டிய குறள்களை பொருண்மையின் அடிப்படையில் தொகுத்து உரைத்துள்ளார். இதன் வழி தொகுத்து கூறல் உத்தியை காணமுடிகின்றது.

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென் றப்பானாற் கூற்றே மருந்து (குறள்.950)

என்ற குறளை விளக்குகையில், பிணிக்கு மருந்தாவது அதனை உற்றவன், அதனைத் தீர்க்கும் மருத்துவன், அவனுக்குக் கருவியாகிய மருந்து, அதனைப் பிழையாமல் இயற்றுவான் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பகுதியையுடைய நான்கு திறத்தது என்கிறார். மேலும், உற்றவன் வகை நான்காவன: பொருளுடைமை, மருத்து வன்வழிநிற்பல், நோய்நிலைஉணர்த்தல்வன்மை, மருந்துத் துன்பம் பொறுத்தல் என இவை. தீர்ப்பான் வகை நான்காவன: நோய்கண்டு அஞ்ச

ரமை, ஆசிரியனை வழிபட்டு ஒதிய கல்வியும், நுண்ணறிவும் உடைமை பலகாலுந்தீர்ந்து வருதல், மனமொழி மெய்கள் தூயவாதல் என இவை. மருந்தின் வகை நான்காவன: பல பிணிகட்கும் ஏற்றல், சுவை வீரியம் விளைவாற்றல்களான் மேம்படுதல், எளிதின்எய்தப்படுதல், பகுதியோடு பொருந்துதல் என இவை. இயற்றுவான் வகை நான்காவன: ஆதிரன் மாட்டு அன்புடைமை, மனமொழி மெய்கள் தூயவாதல், சொல்லியன அவ்வாறே செய்தல் வன்மை, அறிவுடைமை என இவை. இவற்றில் முன்பு தொகுத்து கூறியதனை பின்பு அதன் வகையினை வகுத்து உரைத்துள்ளார்.

மொழிந்த பொருளோடு ஒன்ற வைத்தல் மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தல்

தான் கூறவந்த கருத்தை முன் கூறியுள்ளவாறு முடித்துக்காட்ட வேண்டும். தான் கூறும் கருத்துக்கு சான்றாக குறள் கூறாததைக் காரண காரியங்களோடு இயைபுப்படுத்தி கூறுதல்.

“அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சவ”(428)

என்ற குறளில், “அஞ்சாமை இறைமாட்சியாகச் சொல்லப்பட்டமையின், ஈண்டு அஞ்சவேண்டும் இடம் கூறியவாறு” என்று அறிவுடைமை(43) அதிகாரத்தில் அஞ்ச வேண்டியதைக் குறித்தும், “இறைமாட்சி”(382) அதிகாரத்தில் அஞ்சாமைக் குறித்தும் கூறியுள்ளார். இது அதிகாரங்களுக்கிடையே மொழிந்த கருத்துடன் ஒன்றிக் கூறியுள்ளார். இங்கு ஒரு கருத்துக்கு இணையாக மற்றொரு கருத்தினைக் கூறி விளக்கும் நெறி புலப்படுகின்றது.

சுவையொளி ஊறோசை நாற்றமென் றைந்தின் வகைதெரிவான் கட்டே உலகு (குறள்.27)

என்ற குறளை விளக்குகையில், “அவ்வைந்தின் கூறுபாடவன, ஐம்பூதம், ஐம்புலன், ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து ஆக இருபதும் ஆம்” என ஐம்புலன்கள் வழி தோன்றுகின்ற வகைகளைக் குறித்துச் செ ல்கிறார். இதில், குறள் கூறாதவாகிய ஐம்பூதம், ஞானேந்தியம், கன்மேந்திரியம் போன்றவைகளைத் தக்க காரண காரியங்களோடு குறள் கூறும் கருத்தோடு விளக்கிச் செல்கிறார்.

வாராததனான் வந்தது முடித்தல் வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்

தான்கூற வந்த பொருள் ஒன்றைப் பகுத்துக் கூறியவழி வாராததை வருவித்து உணர்த்துதல் மற்றும் தான்கூற வந்த பொருள் ஒன்றைப் பகுத்துக் கூறியவழி வாராதப்பொழுதும் ஒன்றைக் கூட்டி முடித்தல் என்பதாகும்.

வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோடு ஐந்துடன் மாண்ட தமைச்சு (குறள்.632)

இக்குறளில் வன்கண், குடிகாத்தல், கற்றறிதல், ஆள்வினை என நான்கு பண்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால், ஐந்து என்பதற்கு அதற்கு முன்னுள்ள குறளில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் இக்குறளோடு இணைத்துச் சொல்கிறார். அவை,

கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும் அருவினையும் மாண்ட தமைச்சு(631)

இதில், கருவி, காலம், செய்கை, அருவினை ஆகிய நான்கு பண்புகள் கூறப்பட்டுள்ள நிலையில் கருவி என்பதைதானைபொருள் என இரண்டாக பிரித்து ஐந்து என்று உரைத்துள்ளார். அதனை இக்குறளோடு(632) இணைத்து, “வினை செய்தற்கண் அசைவின்மையும், குடிகளைக் காத்தலும், நீதிநூல்களைக் கற்றுச் செய்வன தவிர்வன அறிதலும், முயற்சியும் மேற்சொல்லிய அங்கங்கள் ஐந்துடனே திருந்த உடையானே அமைச்சனாவான்” என்று விளக்கம் தந்துள்ளார்.

இதில் வாராததை வருவித்தும் கூட்டியும் செல்லுகின்ற உத்தியை அறிய முடிகின்றது.

முந்து மொழிந்ததன் தலைதொமாற்றம்

வரிசையாக கூறவேண்டிய ஒன்றை பயன் கருதி முன்பின்னாக முறைப்பிறழக் கூறுதல்.

படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும் உடையான் அரசரு ளேறு(குறள்.381)

என்பதற்கு அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்பதே முறையாயினும் ஈண்டுச் செய்யுள் நோக்கிப் பிறழவைத்தார் என்று மாற்றி உரைத்தற்கான காரணத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒப்பக்கூறல்

ஒரு பொருளெடுத்து கூறியவழி அது போல்வன பிறவற்றையும் சொல்லி முடித்தல்.

பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர்

ஒழுக்க

நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார் (குறள்.6)

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளை கூறுகின்ற இடத்து இதனோடு தொடர்புடைய ஐம்புலன்கள் வழி நுகர்கின்ற சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் ஆகிய ஐந்தையும் குறிப்பிடுகிறார்.

என்னைமுன் நிலன்மின் தெவ்வீர் பலரென்னை முன்னின்று கல்தின் ரவர் (குறள்.771)

என்ற குறளுக்கு பொருள் கூறுகையில், “நம்பன் சிலைவாய் நடக்குங்கணை மிச்சில் அல்லால், அம்பொன் முடிப்பூண் அரசுமிலை” (சீவக. காந்தருவ.371) என பதுமுகன் கூறினாற் போல, ஒரு வீரன் தன் மறம் அரசன் மேல் வைத்துக் கூறியவாறு. இதில் குறள் கூறும் கருத்திற்கு ஒப்ப சீவக சிந்தாமணியில் இடம்பெற்றுள்ளதை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

பல்துறை சார்ந்த அறிவு உடையவரான பரிமேலழகர் தம் காலத்துக்கு முன்னும், பின்னும் இருந்த நூல்களை முற்ற கற்றே உரையெழுதியுள்ளார். மேலும், தொல்காப்பிய உத்திகளை உரையின் இடையிடையே மிகவும் நுட்பமாக கையாண்டு விளக்கி செல்கின்றார். குறிப்பாக தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய உரையாசிரியர்கள் இவ்வுத்திகளை இலக்கணத்திற்கு உரியது என்பர். ஆனால், இவ்வுத்திகள் இலக்கியத்திற்கும் உரியது என்பதை பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரையின் வழி கட்டமைத்துள்ளார். இம்முறை ஒரு பனுவலை பல்வேறு கோணங்களில் அணுக வேண்டும் என்ற நுட்பமான புலனை வெளிப்படுத்துகிறது.

பார்வை நூல்கள்

1. எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ.) - திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, சாரதா பதிப்பகம் - 2007.
2. மு.சண்முகம்பிள்ளை (ப.ஆ.) - தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை, முல்லை நிலையம் - 2008.
3. தி.அமுதன் - தொல்காப்பிய உத்திகள் , உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் - 2014

Tolkappiyan Meippādu in Kalithogai

Dr. R. Nithya

Assistant Professor, Department of Tamil

Alagappa University Women's College of Arts and Science, Thondi

Abstract

Literature serves as a mirror of time that vividly captures and reflects the life of the Tamil people. Sangam literature, which includes both Ettuthokai (Eight Anthologies) and Pathuppāu (Ten Idylls), is a great gift bestowed upon the Tamils. Likewise, the ancient grammatical treatise Tolkāppiyam is worthy of high praise. This article seeks to explain how the eight types of Meippādu described by Tolkappiyar are recorded and reflected in the verses of Kalithogai.

Keywords: *Kalithogai, Meippādu, Body Signs, Physical Gestures, Nagai (Laughter/Smile), Azhugai (Crying/Weeping), Ilivaral (Humiliation/Disgrace), Marutkai (Astonishment/Wonder), Achcham (Fear), Veguli (Anger), Perumitham (Pride), Uvakai (Joy/Delight)*

References

1. Sundaramurthi – Tolkāppiyam: PorulAdhikāram, Professor's Commentary, Annamalai University, 1986.
2. Tolkāppiyam: PorulAdhikāram, Ilampuranar Commentary, Saiva Siddhanta Publishing Society, Chennai.
3. A. Viswanathan (Ed.) – Kalithogai: Text and Commentary, New Century Book House, Chennai.
4. S. Vai. Shanmugam – Poetry Structure, New Century Book House, Chennai.

மலர்: 10

சிறப்பிதழ்: 1

மாதம்: ஜனவரி

வருடம்: 2026

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

DOI:

<https://doi.org/10.5281/>

[zenodo.18981694](https://zenodo.org/record/18981694)